

ПОЛ ФОР ГОЛЯМОТО ОПИЯНЕНИЕ

Превод от френски: Пенчо Симов, 1978

chitanka.info

През лятото, в сините нощи, когато запечат
шурците,
над Франция господ изсипва от своята чаша
звездите.

Дъха на небето средлятно ветрецът донася до мен.
Замъчва
ме жажда, копнея да пия простор посребрен.

Вечерният полъх за мен е ръбът на студената кана,
отгдето, притворил клепачи, на глътки ще пия
безспир.

И тъй както сока от нара изстискван се пръска на
пяна,
излива се звездната свежест сега от небесната
шир.

От дневния блясък все още тревата загрята е тука.
От-
пуснат на нея спокойно, потънал във унеса мил на
ней-
ната топла прегръдка, о, как бих до дъно изпил
огром-
ната чаша, в която сияние звездно блещука!

Дали съм аз Пан или Бакхус? Опивам се, пил от про-
стора, и ето че моята треска в прохладния лъх
прекипя:

веднага след първата глътка отново жадувам за
втора.

Небето във мен да прелее! Във него да се разтопя!

А също тъй опиянени, умряха Юго, Ламартин, тъй
както и Байрон, и Шели — жадуващи звездните
нощи.

*Просторът все тъй си остава да блика безкраен и
син;
отпих го едва и ме грабна, а толкова жаден бях още!*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.